

Jumalan tuomio on oikea

Room. 2:1-16

1. Sen tähden sinä ihminen, joka tuomitset, et voi millään puolustaa itseäsi, oletpa kuka hyvänsä. Missä toista tuomitset, siinä tuomitset itsesi, koska sinä, joka tuomitset, teet itse samoja tekoja.

2. Me tiedämme, että **Jumalan tuomio on totuuden mukainen** niille, jotka tekevät tuollaista.

3. **Luuletko** sinä, ihminen, joka tuomitset toisia mutta itse teet samoja tekoja, **että vältät Jumalan tuomion?**

4. Vai halveksitko hänen hyvyytensä, kärsivällisyytensä ja pitkämielisyytensä runsautta? Etkö ymmärrä, että **Jumalan hyvyys vetää sinua parannukseen?**

5. Kovuudellasi ja sydämesi **katumattomuudella** sinä kartutat **päällesi vihaa Jumalan vihan päiväksi**, jolloin hänen vanhurskas tuomionsa ilmestyy.

6. Silloin hän maksaa jokaiselle hänen **tekojensa mukaan**:

7. niille, jotka hyvässä työssä kestävinä etsivät kirkkautta, kunniaa ja katoamattomuutta, hän antaa iankaikkisen elämän,

8. mutta niiden osaksi, jotka ovat itsekkäitä eivätkä tottele totuutta vaan vääryyttä, tulee viha ja kiivaus.

9. Tuska ja ahdistus jokaisen ihmisen sielulle, joka tekee pahaa, ensin juutalaisen, sitten myös kreikkalaisen!

10. Mutta kirkkaus, kunnia ja rauha jokaiselle, joka tekee hyvää, ensin juutalaiselle, sitten myös kreikkalaiselle,

11. sillä **Jumala ei katso henkilöön.**

12. **Kaikki, jotka ovat tehneet syntiä ilman lakia, myös hukkuvat ilman lakia, ja kaikki, jotka lain alaisina ovat tehneet syntiä, tuomitaan lain mukaan.**

13. Eiväthän lain kuulijat ole vanhurskaita Jumalan edessä, vaan **lain noudattajat julistetaan vanhurskaiksi.**

14. Kun pakanatkin, joilla ei ole lakia, tekevät luonnostaan, mitä laki vaatii, niin he, vaikka heillä ei lakia olekaan, ovat itse itselleen laki.

15. Näin he osoittavat, että **lain vaatimukset on kirjoitettu heidän sydämeensä, kun heidän omatuntonsakin todistaa ja heidän ajatuksensa yhdessä syyttävät tai myös puolustavat** heitä

16. sinä päivänä, jona Jumala minun julistamani **evankeliumin mukaisesti tuomitsee ihmisten salaisuudet Kristuksen Jeesuksen kautta.**

Epämiellyttävä aihe

Miten sinä hoidat omaatuntoasi? Milloin se syyttää sinua? Entä milloin puolustaa? Miksi synti ja sen tuomio on aihe, josta ihmiset eivät halua kuulla? Mikä on kuolemanpelon syvin syy? Miksi parannuskehoitus on Jumalan hyvyttä? Millainen on Jumalan tuomio ja kuka sen toteuttaa? Näihin kysymyksiin Paavali ottaa kantaa tekstissämme?

Älkää tuomitko, ettei teitä tuomittaisi!

Kun Paavali oli edellisen luvun lopussa kuvannut hyvin synkällä tavalla Jumalasta erossa elävän ihmisen syntejä, uskonnollisissa piireissä kasvaneilla ihmisillä on suuri kiusaus ajatella olevansa jotenkin parempia kuin muut. Syy on siinä, että ihminen ei suostu katsomaan peiliin ja usein syyttää toisia ihmisiä juuri niistä asioista, mitä toteuttaa omassa elämässään. Paavali osoittaa, että Jumalan edessä emme vippaskonsteilla selviä. Jumalassa ei ole mitään puolueellisuutta, tuomio on sama jokaiselle. Jumalan lain tunteville rangaistus on lain vaatima ja niille, jotka eivät tunne Raamatun, rangaistuksen peruste löytyy omantunnon toiminnasta. Ihminen voi toki sivuuttaa Raamatun ja omantuntonsa, mutta tuomiota hän ei mitenkään pääse pakoon.

Kaikki kadotettuja omassa varassaan

Tule se päivä, jona Jeesus Kristus palaa kirkkaudessaan takaisin ja kokoaa kaikki kansat eteensä. Jokainen tuomitaan tekojensa ja laiminlyöntiensä mukaan.

Jos olisi joku, joka olisi syntymästään kuolemaan asti noudattanut täydellisesti Jumalan lakia, hän voisi pelastua, mutta yhtään ainoata sellaista ihmistä ei ole olemassa. Ainoastaan ihmiseksi tullut Jumala, Jeesus Kristus on elänyt synnittömän elämän. Hän vaelsi täysin lain mukaan eikä laiminlyönyt ainoatakaan kertaa Jumalan rakkauden vaatimusta. Hänen tekonsa ja motiivinsa olivat täydellistä rakkautta niin Isää Jumalaa kuin ihmisiä kohtaan. Hän on ainoa, joka vaelluksellaan ansaitsi Isän suosion ja taivaan kirkkauden.

Pelastus Jeesuksen varassa

Näin ollen kaikki muut ovat kadotukseen tuomittuja omassa varassaan. Viimeisellä tuomiolla Jeesukseen uskovat voivat kuitenkin olla täysin turvassa ja rauhallisella mielellä, sillä ajassa eläessään he tekivät parannuksen ja kääntyen turvautuivat Jeesuksen kärsimiseen ja kuolemaan Golgatan ristillä. Siinä heidän syntinsä saivat jo tuomion ja rangaistuksensa. Viimeisellä tuomiolla heidät tuomitaan Jeesuksen tekojen, Jeesuksen täydellisen elämän perusteella, koska Jeesus lahjoitti sen omilleen, niille jotka taipuivat parannukseen täällä ajassa.

Koska pelastus on pelkkää Jumalan armoa, meillä ei ole mitään oikeutta tuomita toisia ihmisiä. Vain Jeesus kykenee toimimaan tuomarina ja Hän on myös täydellinen tuomari, koska Hän on elänyt ihmisen elämän ja kykenee täydellisesti ymmärtämään niitä, jotka Hän tuomitsee.

Täydellinen oikeudenmukaisuus toteutuu

Viimeisellä tuomiolla ihmiskunnan historian ajan kaikki synnit ja vääryydet käsitellään, vääryyden uhrit saavat oikeutta ja vääryyden tekijät rangaistuksen. Ainoakaan asia ei jää salaisuudeksi. Kaikki tuodaan valoon ja käsitellään. Tuomion jälkeen ei enää ole syntiä. On vain uusi maa, jossa vanhurskaus asuu. Kadotus eli helvetti on myös pyhä paikka, jossa toteutuu oikeudenmukaisuus rangaistuksen muodossa. Siellä ei enää kukaan kykene tekemään syntiä ja jokainen tulee viimeisellä tuomiolla antamaan Jumalalla kunnian tunnustamalla Jeesuksen Kristuksen Herraksi.

Jumalan hyvyys vetää parannukseen

Jumalan suunnatonta armoa on se, että Hän vetää itsessään kadotuksen ansaitsevia pelastukseen. Hän tekee sen herättämällä ihmisen omantunnon lain sanalla ja osoittamalla, ettei ihmisellä ole mitään muuta mahdollisuutta välttää tuomio ja kadotus, kuin parannuksessa kääntyä Jeesuksen puoleen. Parannuskutsu tapahtuu usein ensin niin, että Jumala osoittaa erityistä hyvyttään ihmistä kohtaan ja houkuttelee häntä rakkaudellaan kääntymään puoleensa. Usein se ei kuitenkaan riitä ja Jumala joutuu käyttämään ”vasemman käden” toimintaansa eli kipujen ja kärsimysten kautta avaamaan ihmisen sydämen parannukseen. Kauhistuttavaa on, jos ja kun ihminen hylkää Jumalan parannukseen kutsuvan hyvyyden. Jäljelle jää vain tuomio.

Käsitteellistämisen vaaroja

Omassa kristillisessä perinteessämme, jossa olemme olleet kovin valmiita käsitteellistämään hengellisen elämän luonnetta siinä määrin, että se olemus henkilökohtai-

senä ja elävänä suhteena Persoonaan on paljossa hämärtynyt ja muuttunut jonkinlaiseksi joukoksi ihmisen omia sieluntiloja. Synti käsitteenkin usein ymmärrämme jonkinlaiseksi syövän tyyppiseksi sairaudeksi, josta jos leikkaushoito olisi mahdollista voisimme päästä kokonaan eroon. Sen vastakohtana taas pidämme helposti vanhurskautta, joka esiintyy joko tämän syntisairauden puutteena tai jonkinlaisena myönteisenä lisänä persoonallisuuteemme.

Persoonasuhde ja synti

Raamattu ei sen sijaan milloinkaan eristä syntiä Jumalan persoonasta eikä liioin vanhurskautta Jeesuksen Kristuksen persoonasta. Ihmisen synti ei ole vain jotain pahaa hänessä, vaan se on aina väärää suhdetta toiseen persoonaan eli Jumalaan. Juuri siksi se on vakavaa, kun ihminen on erossa Jumalasta ja kapinassa Jumalaa vastaan. Vanhurskautta ei myöskään voi Raamatussa kuvitellaakaan erillään itse Jeesuksen Kristuksen persoonasta. Kukaan ei ole vanhurskas eikä vanhurskautettu, ellei itse Herra Jeesus Kristus ole hänen elämässään ja ellei hän elä suhteessa Häneen.

Synnin seuraukset

Jossain määrin ihminen, joka ei ole täysin paaduttanut omaatuntoaan, tietää ja tajuaa omassa tunnossaan, että hän on syntiensä tähden syyllinen, hän pelkää juuri syyllisyytensä tähden, hän ei tunne elämän tarkoitusta ja mielekkyyttä eksyksissä Jumalan luota, ja tajuaa myös, että hänen kuolemansa johtaa hänet lopulliseen vastuuseen synneistä. Moni toki väittää, ettei hän pelkää kuolemaa, mutta jos samalta ihmiseltä kysyy, pelkäätkö syöpää, vastaus on kyllä. Kuolemanpelko on vain siirretty toiselle nimelle. Pohjimmiltaan kuolemanpelko ei johdu siitä, että kuolemaa voi edeltää varsin kivuliaita sairauksia, vaan siitä ihminen tajuaa, että kuoleman jälkeen hän joutuu tuomiolle. Heparalaiskirje kuvaa asiaa:

Ja niin kuin ihmisille on määrätty, että heidän on kerran kuoltava ja sen jälkeen tulee tuomio, samoin on Kristus kerran uhrattu, jotta hän ottaisi pois monien synnit, ja hän ilmestyy toisen kerran, ei enää synnin tähden vaan pelastukseksi niille, jotka häntä odottavat. (Hepr. 9:27-28)

Orjuus

Ihminen on synnin niin sitoma, sen orja, ettei hänellä itsellään ole mitään keinoja itsensä auttamiseen. Kaikki luonnollinen uskonnollisuus lähtee liikkeelle siitä, että ihminen kykenee auttamaan itsensä jotenkin onnettomasta tilastaan, kunhan vain hän saa jotenkin tahdonvoimansa liikkeelle ja saa sopivaa yhteisöllistä tai uskonnollista apua ponnistuksilleen. Tämä ihmisen ääretön luottamus omiin mahdollisuuksiinsa on koko synnin perusluonne, ylpeyttä, jossa ihminen kuvittelee kykenevänsä sellaiseen mihin Jumalakin.

Jumalan pyhyden vaatimus

Jumalan pyhyys ja oikeudenmukaisuus vaati tuomiota syntiselle ihmiselle. Jumala ei voi jättää ainoatakaan syntiä rankaisematta. Jos Jumalan maailmankaikkeuteen jää yksikin synti rankaisematta ja poistamatta, Jumala ei ole enää Jumala. Jumala on valkeus, jossa ei ole mitään pimeyttä. Synnin poistamiseksi ei ole mitään muuta tietä, kuin se, että synti tuomitaan, rangaistaan, hyvitetään ja sovitetaan. Synnin sovitettava rangaistus on iankaikkinen kadotus eli helvetti, mikä ei suinkaan tarkoita paikkaa, jossa sielunvihollinen ja pimeyden voimat hallitsevat, vaan se on paikka,

jossa Jumala tuomitsee ja rankaisee oikeudenmukaisesti synnin. Jumala on kuluttava tuli. Kuka voi kestää Hänen tultaan?

Omatunto Jumalan liittolainen

Sinun omatuntosi on Jumalan oikeudenmukaisen vaatimuksen lahjomaton kannattaja. Koko yhteiskuntamme, sen oikeuslaitos, pysyy pystyssä siksi, että synnissä Jumalastakin erossa ollessaan ihmisen omatunto vaatii synnille rangaistusta ja tuomiota. Myönsi ihminen sitä tai ei, hän vavahtaa kuoleman edessä siksi, että hän alitajuisesti tietää, että omantunnon vaatimus tuomiosta ja rangaistuksesta on oikea. Et voi päästä ainoastakaan synnistäsi joutumatta tekemään siitä lopullista tiliä.

Omatuntosi on Jumalan liittolainen. Ja juuri siksi niin moni yrittää omantuntonsa paaduttaa. Mutta ihmisellä ei ole mitään keinoa, millä hän voisi menneen tehdä tyhjäksi, tehdyn tekemättömäksi ja laiminlyödyn tehdyksi. Hän tietää, että tuomio tulee. Hän pelkää, ja pelkää syystä.

Rangaistuksen täytyy tulla

Rangaistus on ainoa asia, mikä vapauttaa omantunnon. Parhaiten sitä kuvannee monien meidän yhteinen kokemuksemme lapsuudestamme, kun omatuntomme oli vielä todella herkkä. Muistan tehneeni salaa jotain pahaa. Sen jälkeen oli paha olo, kun omatunto syytti. Kun sitten asia paljastui, jotenkin helpotti, mutta nyt alkoi rangaistus pelottamaan sitäkin enemmän. Vihdoin vitsa sai hoitaa tehtävänsä. Ja mikä helpotus! Kun rangaistus oli ohi, omantunnon syytös oli poissa. Mikä vapaus siinä olikaan! - Julma on se kasvattaja, joka piinaa pahaa tehnyttä lasta huonon omantunnon ruoskalla, kun voisi vapauttaa hänet, antamalla sopivan rangaistuksen lapselle.

Risti riittää

Jeesuksen Golgatan ristillä saama rangaistus tapahtui meidän synneistämme. Se oli Jumalan hylkäämänä olemista, Jumalan pyhän tulen polttaessa Jeesuksen sielua, se oli helvetti meidän sijastamme. Rangaistuksen täytyi tulla, mutta Jumala käsittämättömässä armossaan ottikin se itse kantaakseen omassa Pojassaan. Uskossa Jumalan lahjan vastaan ottava saa pelastuksen ja myös omantunnon puhtauden. Vaelluksessaan uskova turvaa jatkuvasti Jeesuksen Golgatalla vuotaneeseen vereen, joka puhdistaa hänen sydämensä elämään yhteydessä Vapahtajaan. Jeesuksen risti riittää alusta aivan loppuun asti.

Omantunnon rooli uskovan elämässä

Katsomme vielä hiukan omantunnon roolia uskovan ihmisen elämässä. Paavali osoittaa tekstissämme, että Jumala toimii kaikkien ihmisten myös pakanoiden elämässä omantunnon äänen kautta.

Omantunnon toiminta kuuluu jaossa laki ja evankeliumi lain piiriin. Se toimii todistajana aina viimeistä tuomiota myöten ja osoittaa kaikki ihmiset syyllisiksi, vaikka se myös puolustaa meitä vääriä syytöksiä vastaan. Omantunnon vaatimus on ehdoton: "Tee tämä!" "Älä tee tätä!" Emme voi, vaikka usein yritämmekin, lahjoa omaatuntoamme. Toki voimme yrittää vaientaa sen ja paeta sen syytöksiä kiireeseen, aktiiviseen unohtamiseen ja torjuntaan, vaikka alitajuntaan torjuttuna omatunto edelleen piinaakin mieltämme omia reittejään myöten. Voimme edelleen turruttaa ja lopulta paaduttaa omantuntomme toistamalla samoja syntejä tarpeeksi monta kertaa niistä

parannusta tekemättä. Eräissä mielessä syntitottumukset ovat kauheinta, mitä meille täällä ajassa voi tapahtua.

Omatunto kuuluu siis Jumalan yleiseen ilmoitukseen ja alun perin sen sisältö on sama eli Jumalan laki. Omaatuntoa voisi verrata tietokoneen laitteeseen, joka toimii kyllä oikein, mutta kun sille riittävästi työnnetään vääristäviä ohjelmia, se alkaa syyttämään silloin, kuin ei pitäisi, ja vaikenee silloin, kuin pitäisi syyttää. Tietämättömyys, väärä kasvatuksessa saatu normisto, ehdonvallan asiat saattavat vääristää omantunnon sisällön. Siksi uskovan kristityn tulee aina uudelleen kalibroida eli tarkistaa omatuntonsa sisällitys Raamatun sanalla.

Omantunnon syytökset

Omantunnon syyttävä toiminta on niin piinaavaa, että se riistää ihmiseltä ilon, vie kyvyn rakastaa toisia ja voiman vastustaa kiusauksia. Siksi ei ole ihme, että tämän päivän suomalainen pitää lähes pahimpana rikoksena sitä, että joku syyllistää häntä eli saa hänen omantuntonsa piinaamaan häntä. Omantunto kertoo kyllä, mikä on oikein, mutta se ei anna voimaa hyvän tekemiseen. Se on annettu meille, jotta etsisimme apua Jeesuksen Golgatan verestä. Ihmiselle on tuhoisaa toimia vastoin omaatuntoa. On sanottu, että paras tyyny ja unilääke on hyvä omantunto.

Tyypillisiä asioita, jotka aiheuttavat pahaa omaatuntoa ovat esimerkiksi valehteleminen, paha puhe, varastaminen, liikenneriikkomukset, riitely, laiminlyönnit, seksuaaliset lankeemukset, väärä ajankäyttö suhteessa Herraan ja lähimmäisiin, rahan tuhlaus, saastaisen katselu tai lukeminen, läheisten laiminlyönti, abortti, viha, murha, katkeruus, ahneus, kateus, riittämättömyys Jumalan ja ihmisten edessä jne.

Omantunnon elämän hoito

Paavali ahkeroi voidakseen elää hyvällä omallatunnolla sekä ihmisten että Jumalan edessä. Uskovalle on siis tärkeää hoitaa omantunto puhtaaksi ja syyllisyys pois pilaa-masta elämää. Omantunnon puhtauden saaminen on tärkeämpää kuin saada poistetuksi se syy, joka syyllisyyden aiheuttaa. Moni nimittäin yrittää parantaa itseään, päästäkseen vapaaksi syyllisyydestä. Mutta se ei johda mihinkään muuhun kuin itsepetokseen tai epätoivoon. Suuri valhe on väittää, ettei voi pyytää anteeksi ennen kuin on onnistunut jotenkin sovittamaan tai korvaamaan asian.

Ensin on saatava omaatuntoon puhdistus ja vasta sen jälkeen voidaan oikein käsitellä syntejä, jotka syyllisyyden aiheuttivat. Omantunnon puhdistus voi tapahtua vain Jeesuksen Golgatalla uhraaman sovintoveren voimalla. Se tapahtuu tulemalla valoon, tunnustamalla synti synniksi, kääntymällä Jeesuksen puoleen ja anomalla anteeksiantamusta. Herra lupaa sen kaikille ja kaikista synneistä niille, jotka turvaavat Jeesuksen sovitustyöhön. Herran eteen tullessa on tärkeää olla ehdottoman totuudellinen. Se vaatii kyllä nöyryyttä, mutta nöyryys on juuri totuuteen suostumista Jumalan kasvojen edessä. Se merkitsee sen tunnustamista, että olet ansainnut tuomion. Silloin saat vedota Jeesuksen kärsimiseen ja kuolemaan puolestasi. Nyt Jeesuksen veri puhdistaa omantuntonsi synneistä ja kuolleista teoista eli omista pelastusyrityksiltä. Hän sen tekee etkä sinä. Jeesus kärsi ja nousi kuolleista sinun tähtesi, sinä saat kaiken anteeksi.

Tärkeätä on tiedostaa, että syy anteeksi saamiseen ei ole synnin tunnustaminen. Se on kyllä ehto, mutta ei syy. Syy on Jeesuksen risti. Näiden kahden asian sekoit-

tamien on äärimmäisen vaarallista, sillä silloin ihminen alkaa tehdä omista tunnustuksistaan jonkinlaisen perustan sille, että saa anteeksi. Siitä voi joutua kauheaan tunnustamisen kierteeseen niin kuin Luther aikanaan.

Ihmisiltä anteeksi pyytäminen on seuraava askel. Se on vaikeaa mutta ei mahdollonta, koska on saanut jo Jumalalta kaiken anteeksi. Siitä sitten seuraa parannuksen hedelmänä vääryyden korvaaminen sikäli, kuin se on mahdollista niin kuin esimerkiksi Sakkeuksen tapauksessa. Puhdas omantunto avaa Pyhän Hengen voimalle vapauden ja pääsemme taas kulkemaan rakkauden tiellä eteenpäin.

Puhdas omantunto uskonelämän hoidossa

Paavali kirjoittaa miten tärkeä on omantunnon puhtauden säilyttäminen uskon kilvoituksessa näin: *Käskymme päämääränä on rakkaus, joka tulee puhtaasta sydäimestä, hyvästä omastatunnosta ja vilpittömästä uskosta.* (1. Tim. 1:5) Ilman hyvää omaatuntoa ei rakkaus pääse vaikuttamaan uskovan elämässä. Varoittavana esimerkkinä Paavali mainitsee samassa luvussa surullisen tapauksen:

*Tämän käskyn minä annan sinulle, poikani Timoteus, aikaisempien sinusta lausuttujen profetioiden mukaisesti, että niiden nojalla taistelisit jalon taistelun säilyttäen uskon ja **hyvän omantunnon**. Jotkut ovat sen **hylänneet** ja siksi joutuneet uskossaan haaksirikoon. Niitä ovat Hymenaios ja Aleksandros, jotka olen luovuttanut Saatanan haltuun, kuritettaviksi, etteivät enää pilkkaisi.* (1. Tim. 1:18-20)

Tärkeä lisähuomautus

On huomattava kuitenkin, että hyvä omantunto ei ole sama kuin pelastus. Paavali kirjoittaa näin:

*Mutta siitä minä hyvin vähän välitän, tuomitsetteko te tai jokin ihmisten tuomioistuin minut. En itsekään tuomitse itseäni. Minulla **ei ole mitään tunnollani**, mutta ei minua sen perusteella ole **vanhurskautettu**, vaan minun tuomarini on Herra. Älkää siis tuomitko ennenaikaisesti, ennen kuin Herra tulee. Hän valaisee pimeyden kätköt ja tuo esiin sydänten ajatukset, ja silloin itse kukin saa kiitoksen Jumalalta.* (1.Kor. 4: 3-5)

Meidän vanhurskaudemme on Kristuksen työn varassa myös silloin, kun joudumme omantunnon syytösten keskelle. Voimme joutua hyvinkin syvien itsesyytösten valtaan ja epäilyksiin, sillä Sielunvihollinen haluaa meiltä viedä pelastusvarmuuden. Silloin on hyvä avata myös seuraava kohta Johannekselta:

Tästä me tiedämme, että olemme totuudesta, ja me voimme hänen edessään rauhoittaa sydämemme, jos se syyttää meitä. Jumala on suurempi kuin meidän sydämemme ja tietää kaiken. (1. Joh. 3:19-20)

Viime kädessä emme luota omantuntomme todistukseen vaan Jumalan sanan todistukseen siitä, että Jeesuksen sovitus synneistämme riittää silloinkin, kun joudumme syviin syövereihin. Siinä on lohdutuksemme ja siihen saamme turvata, kun omantunto syyttää.

Esimerkki Japanista – Eiko Saton todistus

Jumala kutsui sisäisen ahdistuksen kautta minut ensi kertaa elämässäni kristillisen kirkkoon 19.9.1991. Kun Etsin tietä kirkolle aiemmin käsiini saamani joulujumalanpalveluksen ilmoituksen osoitteen perusteella, sydämeni täytti ahdistunut huuto: "Auta minua, tee jotain hyväkseni". Kun kuulin seurakunnan pastorilta, että Jeesus pelastaa, mieleni hieman rauhoittui.

Minua ajoi etsimään pelastusta seuraavanlainen elämäntilanne. Tuolloin lukion ensimmäisellä luokalla ollut poikani kieltäytyi menemästä kouluun, kun toinen lukukausi oli alkamassa. Siihen asti hän ei ollut osoittanut mitään oireita koulupelosta, joten hämmästyin ja rupesin murehtimaan hänen tulevaisuuden mahdollisuuksiaan. Kuvittelin tuolloin ihan tosissani, että ei pojallani olisi mitään tulevaisuutta, ellei hän valmistuisi yliopistosta.

Huolissani kyselin apua sukulaisilta ja viranomaisilta, mutta koska lukio ei kuulu oppivelvollisuuden piiriin, kukaan ei ollut valmis auttamaan pojan saamiseksi takaisin kouluun. Pikemminkin koin, että vanhempia syyllistettiin asiassa.

Juuri silloin sanomalehden välistä löytyi ilmoitus, jossa luvattiin 20 euron hinnasta ratkaisua ahdistaviin ongelmiin. Kun nyt ajattelen, niin eihän rahalla voi tällaisia ongelmia ratkaista, mutta silloin etsin niin kovasti apua hätääni, että menin ilmoitettuun paikkaan. Kun kerroin asiani, minulta alettiin kysellä oman menneisyyteeni liittyviä asioista. Vastasin rehellisesti kysymyksiin. Tällöin syyksi poikani tilaan selitettiin se, mitä minä olin menneisyydessäni tehnyt. Kuulemani kauhistutti minua ja aloin syyttää itseäni. Kun sydämeni ja mieleni oli täynnä vain sitä, miten saisin poikani takaisin kouluun, en kyennyt rauhalliseen harkintaan, vaan maksoin ensimmäisellä kerralla 20 euroa. Seuraavalla kerralla menin 300 euroa mukana, mutta sitä seuraavalla kerralla minulta vaadittiin jo 10 000 euron maksua. Kysymykseksi, miksi pitäisi maksaa niin valtava summa, vastattiin: "Tarvitsen tuon summan rukoillaksesi apua pojallesi!" Kun kysyin, mitä minun sitten pitäisi tehdä, minulle kerrottiin aivan tosissaan, että minun pitäisi nousta joka aamu aikaisin ja siivota vessa.

Ihmettelin, mahtaisiko poikani todellakin saada avun tuollaista tekemällä. Kun aloin epäillä touhua ja suurta rahasummaa vaadittaessa lopulta ilmoitin, että tämä saa nyt riittää, niin yhdessä hetkessä asenne minuun muuttui ja minua alettiin panetella ja uhkailla.

Mutta tuo syyttely palautti mieleeni nuoruudessa tekemiäni syntieni muiston. Surkeat asiat painoivat raskaina sydämelläni. En tiennyt, miten voisin sovittaa vuosien takaiset lankeemukseni. Sietämätön tuska sisimmässäni palasin kotiini. Syytös, että poikani ongelmat olivat minun syytäni, ei antanut minulle hetkenkään rauhaa. Siksi tartuin aiemmin lähistöllä asuvalta kristityltä saamaani kutsulappuun ja etsin tieni tuohon kristilliseen kirkkoon.

Kirkon pastori kertoi, että minun ei tarvitsisi olla epätoivoinen, sillä Jeesus kykenee pelastamaan ja auttamaan. Hän rohkaisi minua hirveässä tuskassani. Sitten hän laski hiljaa kätensä minun olkapäälleni ja rukoili puolestani.

Mieleni rauhoittui, lainasin kirkosta Raamatun ja aloin ahmien lukea sitä. Seuraavasta sunnuntaista lähtien aloin käydä jumalanpalveluksissa, lainasin Raamatun ymmärtämistä helpottavan Raamatun sanakirjan. Viikolla pidettävässä Raamattu-piirissä aloin kysellä, kuka Jeesus oikeastaan oli. Etsin tosissani vastausta kysymykseen, miten minä voisin pelastua.

Seitsemän viikkoa siitä, kun aloin käydä kirkossa, aivan yllättäen kesken jumalanpalveluksen sydämeeni laskeutui selkeä taju siitä, että Jeesus on Jumala. Minulle, joka olin koko sydämeistäni etsinyt apua ja pelastusta, annettiinkin ylhäältä usko siihen, että Jeesus on Jumala.

Tunsin, miten kaikki hartioilla olleet taakkani putosivat pois. Sydämeni täytti rauha. Koin, että voim täydellä luottamuksella jättää kaikki asiani Jumalan käsiin.

Mutta kun sitten palasin yksin kotiin, en voinut olla ihmettelemättä, miten olin yhdessä hetkessä voinut saada uskon sydämeeni. Silmiini osui silloin (nuorena täysin halvautuneen kristityn taiteilijan) Tomohiro Hoshinin kalenteriin kirjoitettu runo, joka kuuluu näin:

"Siihen, että liikkumaan kykenevä ihminen pysyy hiljaa paikallaan, tarvitaan sinnikkyyttä. Tarvitseekohan minunlainen liikuntakyvytön sinnikkyyttä omaan liikkumattomuuteensa? Kun huomasin sen, oli kuin, minut ohdakkeiseen köyteen tiukasti sitonut pinnistelyn ja ponnistelun side olisi kerralla katkennut."

Silmäys runoon havahdutti minut. Luin runon moneen kertaan. Mutta minähän juuri olen tuossa tilassa! En itse kykene mihinkään kysymysteni ratkaisemiseksi. Minähän olen juuri tuo liikkumaan kykenemätön. Siihen asti olin kuvitellut saavani aikaan jotain tekemisilläni ja sinnikkyydelläni. Mutta kun minut havahdutettiin todellisuuteen, että omin voimin en saa mitään aikaan, olen liikkumaan kykenemätön heikko olento, saatoinkin avata koko sydämeeni Jeesukselle Kristukselle ja ottaa Hänet vastaan Vapahtajanani.

Tuona hetkenä minä, joka olin kantanut niin suurta huolta poikani tulevaisuudesta ilman yliopistokoulutusta, saatoin jättää myös poikani asiat Jumalan käsiin. Jumala on poikani luonut. Jumala on valmistanut häntä varten myös tien ja kykenee kuljettamaan sillä häntä. Tajuusin, ettei poikani ollut tullutkaan tämän maailmaan pelkästään minun kauttani. Siitä hetkestä minä, joka olin luottanut omaan voimaani mutta ajautunutkin omista ajatuksistani tuskan pyörreiluun, aloin rukoilla, että voisin yhä syvemmin luottaa Jumalaan.

Kun sain lahjaksi uskon, ajattelin olevani pelastunut. Mutta siinä vaiheessa minulla ei vielä ollut varmuutta siitä, että olinko saanut syntini anteeksi. Menemällä naimisiin olin onnistunut kätkemään menneisyyteni häpeän, mutta syntieni synkkä todellisuus säilyikin kipuna sydämessäni. Jumala käytti poikani koulupelkoa paljastaakseen sydämeeni kätkeytyt synnit ja vapauttaakseen minut niistä sovitustyönsä kautta. Hän kutsui minut tällä tavalla sisälle syntien anteeksiantamukseen, joka tapahtui kasteessani.

Sen vuoden joulukuun 22. päivänä kastehetkellä tunnustin Jumalan edessä syntini: "Herra armahda minua. Syntini ovat minun, eivät poikani!" Se Jeesus Kristus, joka rukoili ristin puulla "Isä anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä mitä tekevät", otti minunkin syntieni rangaistuksen kannettavakseen.

Jeesuksen Kristuksen kallis ristin uhri antoi myös minun sydämelleni anteeksiantamuksen. Sain vakuuden Hänen rakkaudestaan. Tänään kiitan Jumalaa siitä lahjasta, että synnit anteeksi saaneena saan vaeltaa uudessa elämässä Hänen edessään ja Häntä rukoillen.

Lopuksi luen yhden Raamatun lauseen:

"Niin on Jumala maailmaa rakastanut, että Hän antoi ainoan Poikansa, ettei yksikään, joka Häneen uskoo hukkuisi, vaan saisi iankaikkisen elämän." (Joh. 3:16) (Fukuyama 23.10.2004)

Entä sinä?

Tunnetko sinä jo sen Jeesuksen, joka sovitti syntisi Golgatalla? Oletko päässyt maistamaan sitä lepoa ja rauhaa, kun omatunto ei syytä ja tietää, että Jeesuksen kautta saa olla turvassa Isän lapsena. Ellet, tie on sinullekin auki. Käy Jeesuksen kasvojen eteen rukouksessa ja tunnusta kaikki mikä sinua painaa Hänelle. Älä salaa mitään, sillä Herra kyllä näkee ja tietää kuka ja millainen olet. Hän rakastaa sinua ja haluaa antaa sinulle kaiken anteeksi ja uuden elämän Hänen yhteydessään.

Sinä, joka jo tunnet Vapahtajan, saat tänään turvata samaan Golgatan ihmeelliseen armoon kuin ennenkin. Herra on sinun vanhurskautesi. Siksi saat omistaa myös uuden puhdistuksen omaantuntoosi. Samalla saat pyytää, että Herran sanansa kautta oikaisisi omantuntosi toiminnan oman tahtonsa mukaiseksi.

Jos taas olet Sielunvihollisen syytösten ja hyökkäysten kohteena, saat tänään katsoa Jeesukseen, joka on sinun syntisi jo sovittanut.